

under Uddannelsen raader over, ikke skal være i Stand til at give Mandskabet den rette Uddannelse. Der er i alle Tilfælde nogle Garnisoner, som er bange for, at Hjemsendelsen af Befalingsmænd kan gaa ud over Mandskabets Uddannelse, hvad den selvfølgelig ikke maa. Idet jeg altsaa gaar ud fra, at vort Krigsberedskab i hvert Fald ikke bliver svækket, kan jeg ikke andet end give min Tilslutning til det, der skulde være Lovforslagets Hovedformaal, nemlig at lette Byrden for en Del af de indkaldte.

Ligesom det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) er jeg ikke saa lidt i Tvivl om, hvorvidt det er en naturlig Grænse, man drager, naar man lader det være de gifte, som helt igennem bliver fritaget. Jeg vil ikke tale om, at det er en Ulighed i den Byrde, der lægges paa Befolkningen, og som strider imod den almindelige Værnepligt — det lægger jeg ikke saa megen Vægt paa —, men det er et stort Spørgsmaal, om der ikke er endog fuldt saa mange ugifte værnepligtige, for hvem det at blive taget bort fra deres Virksomhed betyder et stort Offer, som gifte. Netop blandt de ugifte er der mangfoldige, hvis Virksomhed, naar de for længere Tid tages bort fra den, kan gaa helt i Staa, medens der, som ogsaa fremhævet fra anden Side, er ikke saa faa af de gifte indkaldte, for hvem det snarere vil blive en Byrde at blive sendt hjem end at blive i Tjenesten. Der var før en Landstingsmand hernede, som havde talt med en saadan indkaldt, og denne havde udtalt: Jeg haaber da, at jeg ikke skal blive tvunget til at tage hjem; nu faar min Familie Underhold af Hjælpekassen, men naar jeg kommer hjem, falder denne Understøttelse selvfølgelig bort, og saa skal jeg ikke blot underholde min Familie, men ogsaa mig selv med en Understøttelse af Arbejdsløshedskassen, der, som jeg er stillet i Øjeblikket, vil være knap saa stor som den, min Familie nu faar. Som antydet — ikke ved Ministerens Fremsettelse af Lovforslaget, men senere, ogsaa i Dag — kan man imidlertid vente, at de, der ikke ønsker at sendes hjem, kan blive i Tjenesten, og derved vil der maaske blive aabnet Vej for at lette Byrderne for andre, for hvem Indkaldelsen kan være ret skæbnesvanger.

Foreløbig mener jeg, at det vilde være bedre at sende de indkaldte hjem aargangsvis og saa lade dem ligge inde i en kortere Tid. Jeg synes, Ministeren netop har antydet det, idet han ved Lovforslagets Fremsettelse lagde afgørende Vægt paa,

at de, der nu blev indkaldt, kun skulde blive inde i 2 Maaneder. Hvis dette blev det gennemgaaende Grundlag for Indkaldelsen, vilde det medføre to Ting: For det første vilde de to Maaneders Indkaldelse meget sjældent ødelægge en Mands Virksomhed eller Bedrift, og for det andet vilde saa mange flere blive indkaldt og faa en Opfriskning af deres Soldateruddannelse. Det vilde maaske ogsaa kunne føre til, at man noget mindre hørte om, at det indkaldte Mandskab — som nogle siger — kommer hjem Kl. 11, 12, 1 og saa er færdigt med Tjenesten for den Dag, og saa gaar de enten i Seng, eller ogsaa spiller de Kort. Dette skal være Tilfældet her i Omegnen af København. Jeg vil dog straks sige, at det stemmer ikke med, hvad jeg personlig har faaet meddelt, thi de Meddelelser, jeg har faaet, gaar ud paa, at Mandskabet er under tilstrækkelig Uddannelse baade Formiddag og Eftermiddag. Naar Mandskabet imidlertid kun ligger inde i 2 Maaneder, er det klart, at saa vil det være lettere at holde det fuldt beskæftiget hele Tiden, og saa vil vi maaske blive fri for at høre, hvad der, som sagt, fortælles særlig fra Omegnen af København.

Men med disse Bemærkninger skal altsaa ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til ikke blot velvillig, men ogsaa hurtig Behandling, efter at det først er blevet undersøgt i et Udvalg.

Pinstrup: Ved Finanslovens første Behandling gjorde jeg mig til Tolk for Ønsker ude i Befolkningen om Hjemsendelse af en Del af Sikringsstyrken. Jeg stillede ikke noget Krav til Regeringen, idet jeg erkendte, at den alene havde Oversigten og maatte have Ansvaret i saa Henseende. Vi hørte nu forleden Dag, da dette Lovforslag blev fremsat, at Regeringen fremdeles finder det nødvendigt at have en mindst lige saa stor Styrke inde som hidtil, men der foreslaas her en Ombytning nu og fremtidig med visse bestemte Mellemløb. Det finder jeg er en god Foranstaltning, som bør paaskønnes. Det har været drøftet af de foregaaende Talere, om det er rettest at foretage denne Ombytning, efter som de vedkommende indkaldte er gifte eller ej, eller man skulde holde sig til bestemte Aargange. Det er et Forhold, som kan overvejes i et kommende Udvalg efter Samraad med Ministeren, men jeg vil dog sige som min Mening, at naar man ser paa dem, som er i selvstændige Stillinger, tror jeg, man, hvad